

Четирийсет и една годишният Томсън Бойд бавно се промъкваше към чернокожото момиче.

Спусна черната шапка върху лицето си, нагласи дупките за очите и отвори барабана на револвера си, за да се увери, че е зареден. Прибра оръжието и извади дървената палка от джоба на черния си шлифер.

Криеше се зад етажерките с книги, които разделяха основната част на залата от отделението за четене на микрофилми. Разтърка очите си, които смъдяха особено силно тази сутрин. Потехоха му сълзи и той премигна.

Отново се огледа, за да се увери, че залата е празна.

Нито тук, нито на долния етаж имаше охрана. Нямаше камери или регистър на посетителите. Дотук добре. Все пак имаше някои проблеми. В огромната зала цареше гробна тишина и Томсън не можеше да се приближи, без да го усетят. Момичето сигурно знаеше, че в помещението има някого и навярно бе нашрек.

Затова, след като влезе и заключи вратата, той се изкиска. Томсън Бойд бе загубил способността да се смее преди години. Той обаче бе професионалист и разбираше силата на смеха - умееше да го използва в занаята си. Добронамереното кискане, съчетано с приятелско

пожелание и затваряне на мобилен телефон - това би трябвало да я успокои.

Замисълът му май успя. Той надникна иззад дългата редица етажерки и видя девойката, втречена в екрана. Стискаше и отпускаше юмруци, докато четеше.

Томсън Бойд отново се запромъкна.

Изведнъж спря. Момичето стана. Той чу тътренето на стола ѝ по линолеума. Отиваше някъде. Тръгваше ли си? Не. Момичето пусна чешмата и отпи няколко глътки вода. Извади десетина книги от полиците и ги натрупа върху масата. След кратка пауза пак се върна при рафтовете и извади още книги. Остави ги шумно върху масата. Накрая се чу скърцане на стол и тя пак седна. Настъпи тишина.

Томсън отново надникна. Момичето седеше на стола и четеше една от десетината натрупани отпред книги.

Стиснал плика с презервативите, бръснача и тиксото в едната ръка и палката в другата, той тръгна към нея.

Приближи се на десетина крачки и затаи дъх.

Още три метра. Дори да скочеше сега, Томсън мигновено щеше да я повали - да я изрита в краката или да я фрасне по главата.

Два метра...

Той спря и безшумно остави плика на една полица. Стисна оръжието си с две ръце. Направи още една крачка и вдигна лакираната дървена палка.

Девојката се беше вгълбила в текста и не подозираше, че на една ръка зад нея стои убиец. Томсън замахна с все сила.

Прас...

От вибрацията при удара ръката го заболя; главата на момичето изкънтя.

Нещо обаче не беше наред. Шумът, усещането. Какво ставаше? Томсън Бойд отскочи назад, когато тялото се свлече на пода.

И се разпадна.

Торсът на манекена се изгърколи на една страна. Главата - на друга. Томсън се втрещи. Погледна настрани и видя долната част на манекена с голяма рокля с кринолин, част от експозицията на женски костюми от Америка след Гражданската война.

Не...

Девојката някак си бе почувствала опасността. Бе използвала книгите като повод да стане и да вземе манекена. Беше надянала анцуга си върху торса и му бе сложила шапката си.

Но къде се дяна?

Шумът от стъпки му даде отговор. Бягаше към вратата. Той прибра палката в джоба си, извади револвера и тръгна след нея.

2.

Джинива Сетъл бягаше.

Бягаше, за да се спаси. Също като дядо си Чарлз Сингълтън.

Задъхваше се. Като Чарлз.

За разлика от неговото бягство обаче тя не виждаше нищо достойно в своето. Джинива плачеше, викаше за помощ и се блъсна в една стена, одраска гърба и ръката си.

Асансьорът я плашеше, там щеше да е като в капан. Затова се втурна към аварийното стълбище. Блъсна се с всички сили във вратата и ударът леко я зашемети, причерня ѝ, но продължи да тича. На площадката на четвъртия етаж се опита да отвори вратата, но тя беше секретна и не се отваряше отвън. Трябваше да слезе до първия етаж.

Отново се втурна надолу, задъхваше се. Защо? Какво искаше той от нея?

Револверът... Това събуди подозренията ѝ. Джинива Сетъл не беше в никоя банда, но нямаше как да учиш в

гимназията “Лангстън Хюс” в центъра на Харлем и да не си виждал револвер. Когато чу характерното изщракване - съвсем различно от изщракването на мобилен телефон - тя се зачуди дали веселото кискане не е само за заблуда. Затова небрежно стана да пийне вода, но през цялото време бе готова да побегне. Надникна зад рафтовете и видя маската. Даде си сметка, че няма как да се промъкне край нападателя, ако не привлече цялото му внимание към масата за четене на микрофилми. Затова шумно събра няколко книги, съблече близкия манекен, сложи му анцуга и шапката си и го постави на стола пред екрана. Изчака нападателят да се приближи и се промъкна покрай него към вратата.

Джинива се спусна на следващата площадка.

Над нея се чуха стъпки. Мили Боже, той я гонеше! Беше я последвал по стълбите и сега бе само на една площадка над нея. Джинива се препъна, стисна ожулената си ръка и побягна по-бързо, но стъпките отгоре се приближаваха.

Когато достигна най-долния етаж, тя прескочи последните четири стъпала. Видя, че вратата е заключена с верига, и дъхът ѝ секна.

Не, не, не... Това със сигурност беше противозаконно, но какво пречеше на служителите от музея да сложат верига

против крадци? А може би самият нападател бе заключил вратата, за да осуети бягството на жертвата си? Мрачната бетонна шахта беше като клетка. Но дали веригата наистина пречеше на вратата да се отвори?

Имаше само един начин да провери. Хайде!

Джинива се отблъсна от перилата и се удари с всичка сила във вратата.

Тя се отвори.

“Ох, слава...”

Отекна пронизителен вой. Тя изпищя. Дали я беше прострелял в главата? Не, тя си даде сметка, че това е алармата на вратата, която пишеше оглушително като братовчедчето на Киш. Джинива изскочи на улицата и се огледа за най-добрия път за бягство, наляво или надясно...